

шамъ тоя български патриотинъ и да изпълня волята му.

Раковски въ онова време бѣше малко позастарѣлъ (имаше около 48 години) и болуваше отъ охтика, следователно азъ бѣхъ длъженъ да му помогна, както мога и дето мога. Мене бѣше жално да гледамъ какъ тоя патриотинъ се бои отъ власитѣ, за да го не предадатъ на турцитѣ, и затова употрѣбихъ всичкитѣ си сили да го успокоя.

— Власитѣ не смѣятъ да те предадатъ на турцитѣ; ако се случи противното, то ние ще да се защищаваме като лъвове. Азъ ще да ида въ Браила заедно съ тебе; а ако Браилската полиция посмѣе да те закачи, то ще да направя такава комедия, която ще да се разчуе по всичкия свѣтъ. Политическитѣ престѣпници сж безопасни и въ азиатскитѣ господарства; а Румъния е конституционална и християнска държава.

Отидохме въ Браила и видѣхме се съ българитѣ. На другия день дойдоха при насъ нашитѣ по-първи приятели, х. Радушъ х. Христовъ и докторъ Мирковичъ, и казаха ни, че полицията ни преследува и че трѣбва да се склониме, за да ни не уловятъ. Раковски отговори:

— Нека дойдатъ и да видятъ, че Раковски се не бои отъ заешка тупурдия.

На другия день отидохме въ Галацъ. Раковски отиде при руския консулъ въ тоя градъ, за да си подпише паспорта за въ Русия, и разказалъ му, че го гони влашкото правителство.

— Бѣгай въ Русия, — рекълъ консултътъ, — защото днесъ въ Румъния не сществува ни редъ, ни честность, ни правда. Румънското